Пригальмуй, не спіши,
залиши ще хоч дрібку надії на завтра,
я так хочу з тобою
ізнову уранці побачити цей вертоград.
Стільки всякого в цьому житті
ми звертали з тобою на жарти —
хай тепер відпочине,
забудеться, врешті, відпустить
до завтра ця гра.

А весняного ранку
вертоград наш гілками магнолій
розквітлими стріне,
наче вперше в житті,
ми зайдемо туди, до Едему, ніби Єва й Адам.
З-за пухової хмари
усміхнеться нам Вседержитель
у піджачку із люстрину,
та забудемо ми, наче діти,
насторогу довічну:"... і Аз воздам".

І пропіють нам, грішним,
едемські веселі півні: "Тут не ждуть, тут кохають",
і на весь вертоград —
тільки лоно і перса, і очі, і очі азійські цвітуть...
Пригальмуй ці літа,
що так гірко, пекельно, нестримно минають,
до останніх сурем
мені вічною грішною звабною Євою будь.